

La història de Shay

En un sopar de recaptació de fons per a una escola que atén a nins amb discapacitats d'aprenentatge, el pare d'un dels estudiants va pronunciar un discurs que mai serà oblidat per tots els que van assistir. Després d'exaltar l'escola i el seu dedicat personal, va fer una pregunta:

'Quan no és interferida per les influències externes, tot el que fa la Natura, es fa amb perfecció. Tanmateix, el meu fill, Shay, no pot aprendre coses que els altres nens fan. Ell no pot comprendre les coses com altres nens ho fan. On és l'ordre natural de les coses al meu fill?'

L'audiència va quedar en silenci davant la pregunta.

El pare va continuar. 'Crec que quan un nin com en Shay, que era mental i físicament discapacitat, entra en el món, apareix una oportunitat de sentir la veritable naturalesa humana, i es veu en la forma en què altres persones tracten a aquest nin'.

Després va contar la següent història:

En Shay i jo acabàvem de passar per un parc on alguns nens, en Shay ho sabia, estaven jugant a beisbol. En Shay va preguntar, 'Creus que em deixaran jugar? Jo sabia que la majoria dels nois no volen a algú com en Shay en el seu equip, però com a pare també vaig pensar que si al meu fill se'l permetés jugar, això li donaria un molt necessari sentit de pertinença, i una certa confiança de ser acceptat pels altres tot i les seves mancances.

Em vaig acostar a un dels nins en el camp i li vaig preguntar (no esperant treure'n gaire) si en Shay podria jugar. El nin va mirar al seu voltant per orientar-se i va dir: 'Estem perdent per sis carreres i el joc es troba en la vuitena entrada. Crec que pot estar en el nostre equip i provarem de posar-lo en el bat a la novena entrada'.

Shay es va moure cap al banc de l'equip i, amb un gran somriure, es posà una camisa de l'equip. Jo mirava amb una petita llàgrima als ulls i amb la calor en el meu cor. Els nins s'adonaren de la meva alegria de veure el meu fill acceptat. Al final de la vuitena entrada, l'equip de Shay va anotar unes carreres, però encara anava darrere per tres.

Al principi de la novena entrada, Shay es va posar un guant i va jugar al camp dret. Encara que cap cop va anar pel seu costat, se'l veia extasiat només pel fet de estar en el joc i en el camp, amb un somriure d'orella a orella quan jo el saludava des de les grades.

Al final de la novena entrada, l'equip de Shay va anotar de nou.

Ara, amb dos fores i les bases carregades, la possible cursa guanyadora era a base, i en Shay era el següent en el bat.

En aquesta conjuntura, deixarien que Shay colpejàs regalant així la seva oportunitat de guanyar el joc? Sorprenentment, donaren el bat al Shay. Tothom sabia que era impossible que colpejàs, perquè Shay tan sols no sabia com sostenir el bat correctament, i molt menys connectar amb la pilota.

Tanmateix, així com Shay s'anava acostant a la base, el llançador, reconeixent que l'altre equip posava de banda el guanyar per aquest moment en la vida de Shay, es va moure endavant uns pocs passos per llançar la pilota suaument per tal de que Shay pogués almenys fer contacte.

El primer llançament va arribar, i Shay va colpejar de forma maldestra i fallà.

El llançador va tornar a aproximar-se unes passes endavant per tornar a tirar la bola suaument cap a Shay.

Així com la pilota arribà, Shay colpejà fluix pel terra i dret al llançador.

El joc ara ja seria acabat.

El llançador va recollir la pilota i fàcilment podria haver-la llançat a la primera base.

Shay hauria estat fora, i això seria el final del joc. En canvi, el pitcher va llançar la pilota per damunt del cap del primera base, fora de l'abast de tots els companys.

Tot el món de les grades i tots dos equips van començar a cridar: 'Shay, corre a la primera! Corre a la primera! Shay mai en la seva vida havia corregut una distància tan llarga, però va arribar a la primera base.

Arribà apressat a la base, amb els ulls ben oberts i amb cara de espantat.

Tots cridaren, 'Corre a la segona, corre a la segona!'

Agafant alè, Shay amb gran dificultat partí cap a la segona, lluitant emocionat per arribar a la base.

En el moment que Shay es girava cap a la segona base, el jugador de la dreta tenia la pilota, era el més petit de tots, que ara tenia la seva primera oportunitat de ser l'heroi del seu equip.

Podria haver llançat la bola a la segona base per a guanyar, però va entendre las intencions del llançador per la qual cosa, també, intencionadament va llençar la pilota alta i molt més amunt del cap del jugador de la tercera base.

Shay va córrer cap a la tercera base delirant, al temps que els corredors de davant seu voltaven les bases cap a casa. Tots estaven cridant, 'Shay, Shay, Shay, all the way Shay' Shay va arribar a la tercera base, perquè el seu contrincant va córrer a ajudar-lo fent-lo girar en la direcció de la tercera base, i li va cridar, 'Corre a la tercera! Shay, Corre a la tercera!'

Així que en Shay voltà la tercera, els nins d'ambdós equips, i els espectadors, tots de peu cridaven: 'Shay, ves a casa! Ves a casa!'

Shay va anar a casa, trepitjà el sòl de casa, i va ser aclamat com l'heroi que va colpejar el Grand Slam i va guanyar el joc del seu equip.

'Aquest dia', va dir el pare suaument amb llàgrimes rodant ara pel seu rostre, 'els nois d'ambdós equips van contribuir a dur un tros de veritable amor i humanitat en aquest món ».

Shay no va arribar a viure un altre estiu. Va morir aquest hivern, sense oblidar mai que havia estat l'heroi. Em va fer tan feliç, el retorn a casa i veure a la seva mare plena de llàgrimes abraçant el seu petit heroi del dia!